
СВЯТИНЯ.

Изъ ида — и посрѣдъ мълчанието на нощта
Възпламва день.
О, чуденъ день! — с щастие срѣдъ самота...

Въ опиянение надземно — не храмъ:
Надзвѣздия — свещени висини ти отредихъ
Срѣдъ блѣсъка на всички нови пролѣти. . .
Тамъ: подножие и Богъ съмъ азъ;
Ти: дѣвственна мечта. И никога порочний пламъ
На възделене похотно не ще те озари. . . —
Прѣдъ тебъ въ безмълвие гори сърдцето на страдалецъ

Азъ ида — и посрѣдъ мълчанието на нощта
Възпламва день —
Святинята на твойто щастие, о, чакана мечта. . .